

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Sjette Afdeling)

10. september 2015*

»EF-design — ugyldighedssag — registreret EF-design, der gengiver håndtasker — tidligere design — ugyldighedsgrund — individuel karakter — artikel 6 i forordning (EF) nr. 6/2002 — begrundelsespligt«

I sag T-525/13,

H&M Hennes & Mauritz BV & Co. KG, Hamborg (Tyskland), ved advokaterne H. Hartwig og A. von Mühlendahl,

sagsøger,

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ved A. Folliard-Monguiral, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

den anden part i sagen for appelkammeret ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) og intervenient ved Retten:

Yves Saint Laurent SAS, Paris (Frankrig), ved advokat N. Decker,

angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 8. juli 2013 af Tredje Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 207/2012-3) vedrørende en ugyldighedssag mellem H&M Hennes & Mauritz BV & Co. KG og Yves Saint Laurent SAS

har

RETTEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, S. Frimodt Nielsen, og dommerne F. Dehousse og A.M. Collins (refererende dommer),

justitssekretær: E. Coulon,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 30. september 2013,

under henvisning til svarskriftet fra Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design), der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 20. januar 2014,

* Processprog: engelsk.

under henvisning til intervenientens svarskrift, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 24. januar 2014,

under henvisning til, at Retten på grundlag af den refererende dommers rapport i henhold til artikel 135a i Rettens procesreglement af 2. maj 1991 har besluttet at træffe afgørelse i sagen, uden at retsforhandlingerne omhandler et mundtligt stadium, idet parterne ikke inden for fristen på en måned regnet fra forkyndelsen af, at den skriftlige forhandling er afsluttet, har anmodet om fastsættelse af et retsmøde,

afsagt følgende

Dom

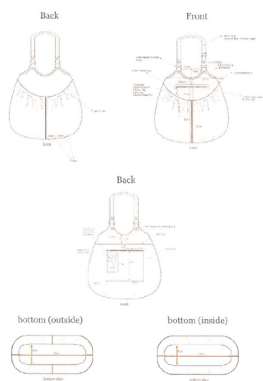
Sagens baggrund

- 1 Den 30. oktober 2006 indgav intervenienten, Yves Saint Laurent SAS, en ansøgning om registrering af et EF-design (herefter »det anfægtede design«) til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (herefter »Harmoniseringskontoret«) i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design (EFT 2002 L 3, s. 1).
- 2 Det anfægtede design, der skal anvendes på »håndtasker« henhørende under klasse 03-01 i Locarnoarrangementet af 8. oktober 1968 vedrørende oprettelse af en international klassifikation af industrielle design, med senere ændringer, er gengivet ved seks billeder som følger:

- 3 Det anfægtede design blev registreret under nummer 613294-0001 og offentliggjort i *Registreringstidende for EF-design* nr. 135/2006 af 28. november 2006.

- 4 Den 3. april 2009 indgav sagsøgeren, H&M Hennes & Mauritz BV & Co. KG, en begæring til Harmoniseringskontoret om, at det anfægtede design blev erklæret ugyldigt i henhold til artikel 4-9 i forordning nr. 6/2002 og samme forordnings artikel 25, stk. 1, litra c)-f) eller g). Sagsøgeren begrænsede sig i ugyldighedsbegæringen til at anføre, at det anfægtede design ikke havde individuel karakter som omhandlet i forordningens artikel 6.
- 5 Sagsøgeren har til støtte for ugyldighedsbegæringen og for at underbygge det anfægtede designs angiveligt manglende individuelle karakter påberåbt sig det tidligere design, der gengives nedenfor:

- 6 Ved afgørelse af 4. november 2011 afslog ugyldighedsafdelingen begæringen om, at det anfægtede design blev erklæret ugyldigt.
- 7 Den 25. januar 2012 indgav sagsøgeren en klage til Harmoniseringskontoret i henhold til artikel 55-60 i forordning nr. 6/2002 over ugyldighedsafdelingens afgørelse.
- 8 Ved afgørelse af 8. juli 2013 (herefter »den anfægtede afgørelse«) gav Tredje Appellkammer ved Harmoniseringskontoret afslag på klagen. Efter at have udtalt, at de af sagsøgeren fremlagte beviser kunne godtgøre, at den håndtaske, der var genstand for det tidligere design, var blevet offentliggjort, undersøgte appelkammeret det anfægtede designs individuelle karakter. Appellkammeret definerede den informerede bruger af det nævnte design som en informeret kvinde, der som mulig bruger interesserer sig for håndtasker. Efter appelkammerets opfattelse havde de to omhandlede design fælles kendetegn, herunder deres øverste omrids og deres hanke i form af læderremme, der var fastgjort til selve tasken ved et system af ringe forstærket med nitter, men forskellene i formen, strukturen og behandlingen af overfladen var af afgørende betydning for det helhedsindtryk, som disse produkter giver. I den forbindelse fandt appelkammeret, at designerens grad af frihed var stor, men at den fra den informerede brugers synspunkt i det foreliggende tilfælde ikke fjernede de væsentlige forskelle i formen, strukturen og behandlingen af overfladen, der adskilte de to tasker.

Parternes påstande

- 9 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Den anfægtede afgørelse annulleres.
 - Det anfægtede design erklæres ugyldigt.
 - Intervenienten tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder sagsøgerens omkostninger i sagen for appelkammeret.

- 10 Harmoniseringskontoret har nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 11 Intervenienten har nedlagt følgende påstande:
- Bilag A.6 til stævningen afvises.
 - Harmoniseringskontoret frifindes.
 - Den anfægtede afgørelse stadfæstes.
 - Det anfægtede design erklæres gyldigt.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder intervenientens omkostninger i sagen for Harmoniseringskontoret.

Retlige bemærkninger

- 12 Sagsøgeren har til støtte for sagen i det væsentlige anført et eneste anbringende, som er opdelt i to led vedrørende tilsidesættelse af artikel 6 i forordning nr. 6/2002. Med det første led har sagsøgeren gjort gældende, at det i den anfægtede afgørelse fejlagtigt og uden tilstrækkelig begrundelse blev konkluderet, at designerens høje grad af frihed ikke havde nogen indflydelse på konklusionen om, at de omhandlede design gav den informerede bruger et forskelligt helhedsindtryk. Med det andet led har sagsøgeren anført, at det i den anfægtede afgørelse fejlagtigt blev konkluderet, at forskellene mellem de omhandlede design – under anerkendelse af designerens høje grad af frihed – var tilstrækkeligt væsentlige til at give et anderledes helhedsindtryk.
- 13 I forbindelse med det eneste anbringendes første led har sagsøgeren anført et klagepunkt vedrørende en utilstrækkelig begrundelse for den anfægtede afgørelse. Retten finder det hensigtsmæssigt at undersøge dette klagepunkt, inden den analyserer argumenterne vedrørende realiteten.
- 14 Harmoniseringskontoret og intervenienten har bestridt sagsøgerens argumenter.

Klagepunktet vedrørende en utilstrækkelig begrundelse

- 15 Det bemærkes, at Harmoniseringskontorets afgørelser i henhold til artikel 62 i forordning nr. 6/2002 skal begrundes. Denne begrundelsespligt har samme rækkevidde som den, der følger af artikel 296 TEUF, hvorefter ophavsmandens begrundelse af retsakten skal fremgå klart og utvetydigt. Formålet med begrundelsespligten er dels, at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning med henblik på at forsvare deres rettigheder, dels, at Unionens retsinstanser kan efterprøve afgørelsens lovlighed. Det kan imidlertid ikke kræves, at appelkamrene foretager en udtømmende gennemgang af hvert enkelt af de for kamrene af parterne fremførte argumenter. Begrundelsen kan således fremgå indirekte, forudsat at de berørte gennem den får kendskab til begrundelsen for, at appelkammerets afgørelse er truffet, og at den kompetente ret råder over de til udøvelse af sin prøvelsesret nødvendige oplysninger (jf. dom af 25.4.2013, Bell & Ross mod KHIM – KIN (Urkasse på armbåndsur), T-80/10, EU:T:2013:214, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

- 16 Det bemærkes desuden, at begrundelsespligten udgør et væsentligt formkrav, som bør adskilles fra begrundelsens materielle indhold, der henhører under spørgsmålet om lovligheden af den anfægtede retsakt. En afgørelses begrundelse består i formelt at udtrykke de grunde, som beslutningen er baseret på. Hvis disse grunde er behæftet med fejl, vil afgørelsens grundlags lovlighed være behæftet med fejl, men det vil dennes begrundelse ikke, idet denne kan være tilstrækkelig, selv om den er udtryk for fejlagtige grunde (jf. dom *Bell & Ross mod KHIM – KIN* (Urkasse på armbåndsur), nævnt ovenfor i præmis 15, EU:T:2013:214, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).
- 17 I den foreliggende sag fremgår det af den anfægtede afgørelse, at appelkammeret fandt, at forskellene mellem de omhandlede design var så markante, at designerens grad af frihed ikke kunne berøre konklusionen om de forskellige helhedsindtryk, som disse gav. Appelkammeret konstaterede for det første i den anfægtede afgørelses punkt 42, at »der ganske vist [va]r fælles kendetegn mellem de to [omhandlede] taskemodeller, men at forskellene i taskernes form, struktur og behandling af overfladen af de grunde, der blev anført ovenfor [i punkt 30-34], [va]r dem, der [va]r afgørende for den informerede brugers helhedsindtryk«. Dernæst bemærkede appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 44, at designerens grad af frihed var en faktor, der skulle tages hensyn til i forbindelse med vurderingen af designets individuelle karakter i henhold til artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 6/2002, og som med hensyn hertil medvirkede til at styrke eller nuancere brugerens opfattelse. Endelig anerkendte appelkammeret i samme afgørelses punkt 45, at designerens grad af frihed i forbindelse med modeartikler såsom håndtasker var stor, inden det anførte, at »en sådan anerkendelse i modsætning til, hvad sagsøgeren syn[t]es at mene, ikke automatisk indebar, at [det anfægtede] håndtaskedesign g[av] det samme helhedsindtryk som det tidligere håndtaskedesign«. Appelkammeret præciserede, at »udgangspunktet for vurderingen af dette helhedsindtryk i henhold til artikel 6, stk. 1, i [forordning nr. 6/2002] nemlig [va]r den informerede bruger«, at »denne høje grad af frihed i det foreliggende tilfælde fra den informerede brugers synspunkt på ingen måde fjernede de væsentlige forskelle i form, struktur og behandling af overfladen, der adskil[te] de to tasker«, og at »designerens høje grad af frihed i det foreliggende tilfælde derfor på ingen måde [va]r uforenelig [...] med konklusionen om, at de to tasker g[av] et forskelligt helhedsindtryk«.
- 18 Det følger heraf, at appelkammeret i modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, tilstrækkeligt klart og utvetydigt har anført begrundelsen for, at det fandt, at designerens høje grad af frihed i det foreliggende tilfælde ikke havde nogen indflydelse på konklusionen om, at de omhandlede design gav et forskelligt helhedsindtryk på den informerede bruger. Klagepunktet vedrørende en utilstrækkelig begrundelse må derfor forkastes som ugrundet.

Realiteten

- 19 De to led i det eneste anbringende, der vedrører fejl, der angiveligt er begået af appelkammeret i forbindelse med dets anvendelse af artikel 6 i forordning nr. 6/2002 på det foreliggende tilfælde, bør efter Rettens opfattelse undersøges samlet.
- 20 I henhold til artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002 anses et registreret EF-design for at have individuel karakter, hvis det helhedsindtryk, det giver den informerede bruger, adskiller sig fra en sådan brugers helhedsindtryk af alle andre design, som er blevet offentliggjort inden den dato, hvor ansøgningen om registrering er indgivet, eller, hvis der begæres prioritet, inden prioritetsdagen. Samme forordnings artikel 6, stk. 2, præciserer, at der ved vurderingen af et designs individuelle karakter tages hensyn til den grad af frihed, som designeren har haft ved udviklingen af designet.
- 21 Det fremgår af 14. betragtning til forordning nr. 6/2002, at når et designs individuelle karakter vurderes, tages der hensyn til arten af det produkt, som designet finder anvendelse på eller indgår i, og navnlig hvilken industrigren produktet tilhører, samt den grad af frihed, designeren har haft ved udviklingen af designet. I det foreliggende tilfælde gengiver det anfægtede design, ligesom det tidligere design, en håndtaske.

- 22 Endvidere fremgår det af artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002 samt af fast retspraksis, at undersøgelsen af et designs individuelle karakter afhænger af det helhedsindtryk, som dette giver den informerede bruger (jf. dom af 25.10.2013, Merlin m.fl. mod KHIM – Dusyma (Spil), T-231/10, EU:T:2013:560, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).
- 23 For så vidt angår begrebet den informerede bruger, i forhold til hvilket et EF-designs individuelle karakter skal vurderes, har appelkammeret i det foreliggende tilfælde defineret begrebet som en informeret kvinde, der som mulig bruger interesserer sig for håndtasker.
- 24 For så vidt angår den informerede brugers opmærksomhedsniveau bemærkes, ligesom appelkammeret gør det, at begrebet den informerede bruger ifølge fast retspraksis kan opfattes som en bruger, der ikke er gennemsnitligt opmærksom, men som er særligt opmærksom, hvad enten det er på grund af personlige erfaringer eller omfattende kendskab til den omhandlede sektor (dom af 20.10.2011, PepsiCo mod Grupo Promer Mon Graphic, C-281/10 P, Sml., EU:C:2011:679, præmis 53).
- 25 Det fremgår endvidere af fast retspraksis, at selv om den informerede bruger ikke er en almindeligt oplyst, rimeligt opmærksom og velunderrettet gennemsnitsforbruger, der sædvanligvis opfatter et design som en helhed og ikke foretager en undersøgelse af dets forskellige detaljer, er denne heller ikke ekspert eller fagmand, som i detaljer kan få øje på de mindste forskelle, der måtte være mellem de omtvistede design. Derudover indebærer benævnelsen »informeret«, at brugeren, uden at være designer eller teknisk ekspert, er bekendt med de forskellige design i den omhandlede sektor, er i besiddelse af et vist kendskab til de bestanddele, som disse design normalt består af, og udviser en vis grad af opmærksomhed, når han anvender produkterne, som følge af hans interesse for de omhandlede produkter (dom PepsiCo mod Grupo Promer Mon Graphic, nævnt ovenfor i præmis 24, EU:C:2011:679, præmis 59).
- 26 Appelkammeret fandt, at den informerede bruger i det foreliggende tilfælde ikke var hverken den gennemsnitlige køber af håndtasker eller en særligt opmærksom kender, men en person midt imellem, der har kendskab til produktet og udviser et opmærksomhedsniveau som fastsat i den retspraksis, der er nævnt i præmis 24 og 25 ovenfor.
- 27 Sagsøgeren har ikke bestridt appelkammerets konklusioner vedrørende definitionen af den informerede brugers opmærksomhedsniveau, der bør bekræftes.
- 28 For så vidt angår designerens grad af frihed fremgår det af retspraksis, at den bl.a. defineres ud fra de bindinger, som er knyttet til de kendetegn, som produktets eller en del af produktets tekniske funktion pålægger, eller ud fra de ved lov fastsatte krav til produktet. Disse bindinger fører til en standardisering af visse kendetegn, der derefter bliver fælles for design, der finder anvendelse på de omhandlede produkter (dom af 9.9.2011, Kwang Yang Motor mod KHIM – Honda Giken Kogyo (Forbrændingsmotor), T-11/08, EU:T:2011:447, præmis 32, og dom Bell & Ross mod KHIM – KIN (Urkasse på armbåndsurs), nævnt ovenfor i præmis 15, EU:T:2013:214, præmis 112).
- 29 Jo større frihed designeren derfor har ved udviklingen af et design, i desto mindre grad er små forskelle mellem de omtvistede design tilstrækkelige til at give et andet helhedsindtryk hos den informerede bruger. Omvendt forholder det sig således, at jo mere bundet designerens frihed er ved udviklingen af et design, desto mere vil små forskelle mellem de omtvistede design kunne være tilstrækkelige til at give et andet helhedsindtryk hos den informerede bruger. En høj grad af frihed hos designeren ved udviklingen af et design styrker således konklusionen om, at de design, der ikke udviser væsentlige forskelle, giver det samme helhedsindtryk hos den informerede bruger (domme Kwang Yang Motor mod KHIM – Honda Giken Kogyo (Forbrændingsmotor), nævnt ovenfor i præmis 28, EU:T:2011:447, præmis 33, og Bell & Ross mod KHIM – KIN (Urkasse på armbåndsurs), nævnt ovenfor i præmis 15, EU:T:2013:214, præmis 113).

- 30 I den foreliggende sag fandt appelkammeret med rette, at designerens grad af frihed i forbindelse med udviklingen af modeartikler såsom håndtasker er stor. Sagsøgeren har i øvrigt ikke bestridt denne vurdering. Sagsøgeren har imidlertid i det væsentlige gjort gældende, at appelkammeret begik en fejl, idet kriteriet »designerens frihed« burde have været en integreret del af analysen af det anfægtede designs individuelle karakter, og at appelkammeret havde byttet om på etaperne i denne fremgangsmåde. Appelkammerets tilgang, der i første etape bestod i at sammenligne de to omhandlede design for at konkludere, at de ikke gav det samme helhedsindtryk hos den informerede bruger, og i anden etape bestod i at undersøge designerens frihed, var således fejlagtig. Ulighederne mellem de omhandlede design var endvidere ikke tilstrækkeligt væsentlige til at give den informerede bruger et anderledes helhedsindtryk.
- 31 For det første må det konstateres, at en »begrundelse i to etaper« som fremført af sagsøgeren ikke kræves hverken i henhold til de gældende regler eller efter retspraksis.
- 32 Artikel 6 i forordning nr. 6/2002 om vurderingen af den individuelle karakter fastsætter nemlig i dennes stk. 1 kriteriet for det helhedsindtryk, som et omtvistet design giver, og det oplyses i stk. 2, at der skal tages hensyn til den grad af frihed, som designeren har haft ved udviklingen af designet (jf. præmis 20 ovenfor). Det fremgår af disse bestemmelser, navnlig af artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002, at vurderingen af et EF-designs individuelle karakter i det væsentlige foretages ved en undersøgelse i fire etaper. Denne undersøgelse består i at afgøre for det første, hvilken produktgruppe designet skal indgå i eller finde anvendelse på, for det andet, hvem der er den informerede bruger af de nævnte produkter afhængigt af deres formål, og i forhold til denne informerede bruger graden af kendskab til den tidligere kunstform og opmærksomhedsniveauet ved den om muligt direkte sammenligning af designene, for det tredje, designerens grad af frihed ved udviklingen af designet og, for det fjerde, resultatet af sammenligningen af de omhandlede design under hensyntagen til den berørte sektor, designerens grad af frihed og de helhedsindtryk, som det anfægtede design og ethvert andet tidligere offentliggjort design giver den informerede bruger (jf. i denne retning dom af 7.11.2013, Budziewska mod KHIM – Puma (Springende kattedyr), T-666/11, EU:T:2013:584, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).
- 33 Som det fremgår af retspraksis, herunder den, der er nævnt i præmis 29 ovenfor og påberåbt af sagsøgeren selv, kan faktoren vedrørende designerens grad af frihed »styrke« (eller modsætningsvis nuancere) konklusionen om det helhedsindtryk, som et design giver. Det følger hverken af det angivelige skema, som sagsøgeren har fundet frem til i retspraksis eller af uddraget af dommen fra Bundesgerichtshof (føderal ret i Tyskland) som gengivet i stævningens punkt 29, at vurderingen af designerens grad af frihed udgør en abstrakt etape, der går forud for sammenligningen af det helhedsindtryk, som hvert af de omhandlede design giver.
- 34 Desuden må samtlige de argumenter, der er anført i stævningens punkt 33, og som vedrører den anfægtede afgørelses punkt 44, forkastes. Disse argumenter hviler delvist på en urigtig forståelse af dette punkt og er under alle omstændigheder ikke underbyggede. Appelkammeret konstaterede deri som følger:

»For så vidt angår designerens grad af frihed bemærker appelkammeret, at det er en faktor, der i henhold til artikel 6, stk. 2, i [forordning nr. 6/2002] skal tages hensyn til i forbindelse med vurderingen af den individuelle karakter. [...] Der findes imidlertid ingen egentlig »gensidighed« eller automatik. I dom [Kwang Yang Motor mod KHIM – Honda Giken Kogyo (Forbrændingsmotor), nævnt ovenfor i præmis 28, EU:T:2011:447], som [sagsøgeren] har anført til støtte for sin påstand, har Retten fastslået, at en høj grad af frihed hos designeren ved udviklingen af et design styrker konklusionen om, at de design, der ikke udviser væsentlige forskelle, giver det samme helhedsindtryk hos den informerede bruger [...]. Graden af frihed kan således ikke i sig selv frembringe et resultat for så vidt angår vurderingen af den individuelle karakter. Denne vurdering bør nemlig ske på grundlag af helhedsindtrykket, hvilket fremgår af artikel 6, stk. 1, i [forordning nr. 6/2002]. Selv om det således er korrekt, at der skal tages hensyn til designerens grad af frihed, skal udgangspunktet for vurderingen af

et designs individuelle karakter under alle omstændigheder være opfattelsen hos den informerede bruger. Graden af designerens frihed bør med andre ord anvendes som målestok for afgørelsen – således som fastslået af Retten, ved at »styrke« eller modsætningsvis nuancere – der træffes på grundlag af den informerede brugers opfattelse. Designerens grad af frihed er således ikke i modsætning til, hvad [sagsøgeren] synes at hævde, udgangspunktet for vurderingen af den individuelle karakter, men som anført i artikel 6, stk. 2, i [forordning nr. 6/2002] et aspekt, der »skal tages hensyn« til, når den informerede brugers opfattelse analyseres.«

- 35 Appellkammeret har uden at begå nogen fejl anført, at aspektet vedrørende designerens frihed ikke i sig selv kan betinge vurderingen af designets individuelle karakter, men at det derimod er et element, der skal tages hensyn til ved denne vurdering. Appellkammeret fandt således med rette, at det nævnte aspekt udgør et aspekt, der gør det muligt at nuancere vurderingen af det anfægtede designs individuelle karakter, snarere end et selvstændigt aspekt, der bestemmer den distance mellem to design, der er nødvendig, for at et af dem kan siges at have individuel karakter.
- 36 For det andet for så vidt angår sammenligningen af de helhedsindtryk, som det anfægtede design og det tidligere design giver, oplyste appellkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 30, at de adskilte sig fra hinanden ved tre kendetegn, der havde afgørende indflydelse på det generelle udseende, nemlig taskens generelle form, struktur og behandling af overfladen.
- 37 Appellkammeret har først bemærket, at det anfægtede designs form kunne opfattes som rektangulær på grund af de tre lige linjer, der markerede taskens sider og bund, der gav indtryk af at være relativt kantet. Derimod var udformningen af det tidligere designs sider og bund ifølge appellkammeret buet, og indtrykket af rundhed dominerede omridset. Appellkammeret fandt dernæst, at det anfægtede designs form fremstod, som om den bestod af et enkelt stykke læder uden nogen synlig skillelinje eller syning, bortset fra ved de nederste hjørner, og af kort længde. Derimod var fladerne på det tidligere design ifølge appellkammeret opdelt i tre dele ved syninger, nemlig en øvre buet del, der var afgrænset af en krave, og to nedre dele af ens størrelse, der var afgrænset af en lodret syning. Endelig oplyste appellkammeret, at det anfægtede designs overflade var fuldstændig glat, bortset fra to streksyninger ved de nederste hjørner. Derimod var det tidligere designs overflade ifølge appellkammeret besat med dekorative motiver i relief, dvs. en krave, der var kantet med folder på den øverste del af tasken, en horisontal syning, der delte tasken i to, og folder ved taskens bund. For hver af disse tre faktorer konkluderede appellkammeret, at forskellene mellem de omhandlede design var væsentlige og derfor kunne influere den informerede brugers helhedsindtryk mærkbart. For så vidt angår det anfægtede design var indtrykket en taskemodel, der var karakteriseret ved grundlæggende linjer og en formel enkelhed, mens det tidligere design gav indtryk af at være en mere »forarbejdet« taske, karakteriseret ved runde former og en overflade med dekorative motiver.
- 38 For så vidt angår de to omhandlede designs fælles kendetegn, dvs. deres øverste omrids og et håndtag i form af (en) læderrem(me), der er fæstnet på selve tasken ved et system af ringe forstærket med nitter, fandt appellkammeret, at disse kendetegn ikke var tilstrækkelige til at fastslå, at taskerne gav det samme helhedsindtryk hos den informerede bruger. Appellkammeret oplyste bl.a., at måden, hvorpå disse ringe blev anvendt på de to tasker, var meget forskellig, idet de på det anfægtede design var meget synlige og åbne, og at dette ikke var tilfældet på det tidligere design, hvilken detalje ville være tydelig for den informerede bruger.
- 39 I den henseende bemærkes, at vurderingen af det helhedsindtryk, som et design giver en informeret bruger, omfatter den måde, hvorpå det produkt, der er gengivet ved designet, anvendes (jf. dom af 21.11.2013, El Hogar Perfecto del Siglo XXI mod KHIM – Wenf International Advisers (Proptrækker), T-337/12, Sml., EU:T:2013:601, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis). Det må i det foreliggende tilfælde bemærkes, at læderremmene og håndtaget på de omtvistede design åbenbart egner sig til forskellig brug, for så vidt som det anfægtede design gengiver en taske, der udelukkende kan bæres i hånden, mens det tidligere design gengiver en taske, der bæres over skulderen.

- 40 I den forbindelse og under hensyn til de ovenstående bemærkninger må det antages, at forskellene mellem de to omhandlede design er væsentlige, og at lighederne mellem dem er ubetydelige i forhold til det helhedsindtryk, de giver. Appellkammerets vurdering stadfæstes derfor, idet det fandt, at det anfægtede design giver den informerede bruger et helhedsindtryk, der er forskelligt fra det, som det tidligere design giver.
- 41 Der kan ikke rejses tvivl om den ovenstående vurdering af sagsøgerens argumenter.
- 42 Sagsøgeren har med et første klagepunkt vedrørende en manglende analyse af sammenhængen mellem de omhandlede taskers kendetegn gjort gældende, at appellkammeret hverken undersøgte lighederne mellem de omhandlede design eller præciserede forskellene mellem dem eller analyserede, om disse forskelle eller ligheder var af mindre, normal eller større karakter med henblik på at drage konklusioner i forhold til det helhedsindtryk, de gav, under hensyn til designerens høje grad af frihed. Dette klagepunkt må forkastes på grundlag af de betragtninger, der er anført i præmis 36-38 ovenfor, og som beskriver etaperne i den analyse, der blev foretaget af appellkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 30-42, idet klagepunktet ikke er underbygget af de faktiske omstændigheder.
- 43 Sagsøgeren har med et andet klagepunkt gjort gældende, at forskellene på de omhandlede design, selv om disse ikke er ubetydelige, imidlertid ikke er tilstrækkeligt bemærkelsesværdige til at give den informerede bruger et forskelligt helhedsindtryk. Ifølge sagsøgeren behandler den anfægtede afgørelse ikke dette aspekt og undlader at anvende de kriterier, der er fastslået i retspraksis.
- 44 Det må konstateres, at dette klagepunkt, såfremt det kan antages til realitetsbehandling, er ugrundet. Dels fremgår det klart af den anfægtede afgørelses punkt 37-42, at appellkammeret opmærksomt undersøgte de omhandlede to designs fælles elementer, inden det konkluderede, at forskellene mellem dem forsvinder i helhedsindtrykket, hvilket er en konklusion, som Retten har stadfæstet (jf. præmis 40 ovenfor). Dels anvendte appellkammeret korrekt de kriterier, der er fastslået i retspraksis på den foreliggende sag, hvilket fremgår af præmis 42 ovenfor.
- 45 Harmoniseringskontoret må derfor frifindes fuldt ud, uden at det er nødvendigt at tage stilling til formaliteten vedrørende sagsøgerens tredje påstand og formaliteten vedrørende intervenientens tredje og fjerde påstand samt dennes påstand om afvisning af et bilag til stævningen.

Sagens omkostninger

- 46 Ifølge Rettens procesreglements artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 47 Sagsøgeren har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Harmoniseringskontorets og intervenientens påstand herom.
- 48 Intervenienten har endvidere nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale de omkostninger, som intervenienten har afholdt under proceduren for Harmoniseringskontoret. I den forbindelse bemærkes, at nødvendige udgifter, som er afholdt af parterne i forbindelse med sagen for appellkammeret i henhold til procesreglementets artikel 190, stk. 2, betragtes som omkostninger, der kan kræves erstattet. Det samme gælder imidlertid ikke for udgifter, som er afholdt i forbindelse med en sag for ugyldighedsafdelingen. Det følger heraf, at intervenientens påstand om, at sagsøgeren – da denne har tabt sagen – tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med den administrative sag for Harmoniseringskontoret, alene tages til følge for så vidt angår de nødvendige omkostninger, der er afholdt af intervenienten i forbindelse med sagen for appellkammeret (jf. dom Bell & Ross mod KHIM – KIN (Urkasse på armbåndsurs), nævnt ovenfor i præmis 15, EU:T:2013:214, præmis 164 og den deri nævnte retspraksis).

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

RET TEN (Sjette Afdeling):

- 1) **Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.**
- 2) **H&M Hennes & Mauritz BV & Co. KG betaler sagens omkostninger, herunder dem, der er afholdt af Yves Saint Laurent SAS under sagen for appelkammeret ved Harmoniseringskontoret.**

Frimodt Nielsen

Dehousse

Collins

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. september 2015.

Underskrifter